

CE SUR HAFİYE

KARAHAN

KARTAL TERBİYECİSİ

KUŞCUBAŞI
VE
GENÇ HAFİYELERİN
ESRARENGİZ
MACERASI

RABİA TUNÇ

carpe diem!

KARTAL BAŞKINI

1904

Baskından Bir Yıl Sonra

“Sesimi duyan yok mu?

Kimse yok mu? Karahan’ı kaçırdılar!
Çiftliği kartallar bastı!

Lütfen sesimi duyun! Sesimi duyan
yok muu?”

Anlaşılan o ki karşıda kimse yoktu. Bu fırtınalı gecede kaderleri ile baş başaydılar. Ama bu nasıl olabilirdi? Küçücük bir çocuğu kartalın kapıp götürdüğü nerede görülmüştü? Bu imkânsızdı. Ama belki ki çiftlik evi imkânsızlıkların mümkün olacağı bir yerdi.

Aslında hayatları tam bir yıl önce bu zamanlar alt üst olmuştu. Ama bu gece yaşadıkları da azımsanacak gibi değildi.

Hatta hayatlarının ikinci dönüm noktası denilebilirdi.

Gece boyu fırtına vardı. Çocuklar bir türlü sakinleşmiyordu. Normalde kuzu gibi uyurlardı ama bugün, gözlerini pörtletmiş kartal yavruları gibi sağı solu koлаçan ediyorlardı. Sanki olağanüstü bir şeyler olacağını anlamış gibi tedirgindiler.

Daha önce hiç bu kadar şiddetli hissetmedikleri gök gürültüsünden hepsi çok korkmuştu belli ki...

Iraz zaten ezelden huysuz bir kızdı. Gözünde bir gözükür var gibi ağlayıp dururdu da Karahan'a ne olmuştu böyle. Hem huzursuz hem de biraz ateşi vardı.

Hoş, çok büyük tehlikelerden kurtulup çiftlik evine gelen çocuklar bu fırtınalı geceyi mi atlatamayacaklardı? Bir anda, kulakları sağır edecek bir şimşek çaktı. Ortalık gündüz gibi aydınlanırken sanki yer yerinden oynamıştı.

Birden ahşap pencerenin kanatları savrulmaya başladı. Oysa gözü dönmüş yalınayaklar gelse açamayacakları kadar emniyetli yapılmıştı. İçeri savrulan yağmuru ve rüzgârı zapt edebilmek mümkün değildi.

Melek Anne, bağı çözülen dizlerini toparlayabilse pencereyi kapatmaya

yeltenecekti ki havayı adeta biçen kartal pençelerinin sesi kulaklarını tırmaladı.

Odanın içinden sadece büyük bir kuşun kor kızılı gözleri görülebiliyordu. Melek Anne gördükleri karşısında dilini yutacak gibi olmuştu.

“Aman Allah’ım bu da ne?” diye haykırdı. “Hilmii! Hilmii! Neredesin?”

Karanlığın uğultulu sessizliğinde Agâh’ın, “Vaay... Karahan, kartalı gördün mü?” deyişi yankılanmıştı. Çocuklar, gözleri mangal ateşi gibi yanan devasa kuşa hayretle bakakalmışlardı.

Karahan’ın kumral saçları pencereden gelen rüzgârla hafif savruluyor, ela iri gözleri bir ışıldıyor bir kayboluyordu.

Pencere kenarlığına konan kartal, birden tüm aydınlığı kapatan kanatlarını açtı. Kulakları sağır eden bir ciyıklama ile içeri girerek Karahan’ın kahverengi deri yeleğini, sivri dişlerinin arasına alıp gerisin geri hızla uçmaya başladı.

Karahan’ın gayet sakince kendini kartala teslim etmesi de ayrıca hayret vericiydi.

Hiç kıpırdayamayan Melek Anne ve çocukların, korkulu bakışlarından geriye sadece bu vahşi kartalın ölüm ışıltısı ve

pençeleri arasında uzaklara doğru uçan Karahan'ın görüntüsü kalmıştı.

Bir an konsolun yanına saklanan Keleş ile Melek Anne göz göze gelmişlerdi. Keleş'in yuvarlak gözleri korkudan kan çanağına dönmüştü. Diğerleri pek korkmuş gibi görünmüyorlardı. Melek Anne bir hamle ile pencereyi kapatıp Keleş'i dizlerinin üzerine oturtuvermişti...

Ağlamaya başladı. Öyle hıçkırarak ağlıyordu ki onu hiç bu kadar ağlarken görmeyen Iraz,

“Galiba şimdi gözleri patlayacak Melek Anne'nin” dedi.

Agâh, Iraz'a hayretle baktı. “Saçmalama Iraz, insanların ağlamaktan gözleri patlamaz ki...”

“Ne diyeceğim şimdi Kuşçubaşı'na? ‘Bu yavrucakları onca düşman mezaliminden kurtardık, böyle emniyetli bir yerde kartala mı kaptırdın çocuğu?’ derse ne diyeceğim ben?” diye sızlanmaya devam ediyordu.

Hilal, yavaşça Melek Anne'nin dizine oturup yürekli bir ses tonuyla “Ağlama Melek Anne! Büyük kuş abimi geri getirir” dedi.

Şaşırtıcı biçimde gayet sakindi Hilal. Oysa şu dünyada abisinden başka hiç akrabası yoktu.

“Melek Anne! Melek Anne! Noldu burada? Uyuya kalmışım. Karahan nerede?”

“Allah senin hayrını versin Hilmi! Çabuk bodrum kata in! Telsizle haber et Kuşçubaşı’na! Hemen gelsinler! Karahan’ı kartal götürdü!”

*

Kartalın Karahan’ı götürdüğü gece, sabaha karşı fırtınalar dinmişti.

Sabahın ilk ışıkları ile güneş pırıl pırıl vurmuştu çiftlik evine...

Melek Anne, ilerleyen günlerde hem bir hırsıyla çoraplarını örüyor hem de Karahan’ın yasını tutuyordu. Çünkü sadece çorap örerse nefes alabiliyor gibi hissediyordu. Kuşçubaşı’nın gelmesi yakındı ve bu durumu nasıl açıklayacağını kara kara düşünüyordu.

Agâh, “Melek Anne! Melek Anne! Mesaj geliyor” dedi telaşla.

“Hay Allah’ım bu çocuk nereden biliyor bu sözleri. Mesaj da ne demek? Haber de! Muştı de! Kuşçubaşı’ndan mı işitiyor

bu ecnebi kelimeleri?” diye söylenerek alt kata indiler.

Kuşçubaşı ve Musa, çiftlik evine bir düzenek kurmuşlardı. Bodrum kata doğru inşa edilen çalışma odasında telsiz ve telgraf düzeneği vardı. Dış dünya ile buradan haberleşiyorlardı. Bu katlarda kütüphane ve her ihtimale karşı sığınak da mevcuttu.

O gün Hilmi, hiçbir şekilde onlara ulaşmamış ve olanı biteni söyleyememişti.

Tahmin ettikleri gibi telgraf Kuşçubaşı'ndandı.

Tahta merdivenleri gümbürdeterek aşağı koşan Iraz, “Ne yazmış, ne yazmış?” diye meraktan ölüyordu.

“Dur Iraz, yine düşeceksin! Kırığın yeni iyileşti.”

Iraz, çok gözü kara ve bu da yetmiyor-muş gibi evin içinde dengesizce koşan, hoplayan zıplayan bir kızdı. Çiftlik evine geldiklerinden beri başını çarpıp alnının şişmedik yerini bırakmamıştı. Ama bu defa Agâh ile merdivenlerin tırabzanlarından kayarken düşmüş ayağını kırmıştı. Neyse ki Hilmi Abileri kırık çıkıktan anlardı da yavrucağın ayağını sarmıştı.

Iraz ve Agâh birlikte merakla telgraf-tan gelen habere baktılar. Daha küçük-

lerdi. Henüz okuyamıyorlardı. Ama Melek Anne, Selanik'te öğrenmişti okumayı. Osmanlıca'yı iyi okurdu. Kuşçubaşı şifreli telgraf okumayı da öğretmişti.

Mesela 3-Elif, 25-Cim, 12-Ye demek oluyordu. Zaman zaman da harflere verdiği sayıları değişiyordu. Melek Anne, bir iki gün çalışıp öğreniyordu yeniden. Ama artık zorlanmaya başlamıştı, malum yaşlanıyordu.

Telgraftaki şifreleri çözüp okumaya başlamıştı.

“Melek Ana çocuklar iyi mi? Biz Balkanlarda görevdeyiz. Korkma! Sadece dua et.”

Melek Anne ne diyeceğini bilememişti. Neden böyle demişti Kuşçubaşı şimdi. İçine mi doğmuştu Karahan'ı kartalın kaçırdığı? Üstelik Kuşçubaşı'nın Karahan'a çok ayrı bir düşkünlüğü vardı. “Ah kambur Melek ah!” dedi kendi kendine. “Seni ve bu çocukları düşman zulmünden kurtarıp ta Selaniklerden getiren bu adamın emanetine sahip çıkamadın.”

Günler geçmişti o fırtınalı gecenin ardından. Kuşçubaşı da gelememişti o aralar. Allah bilir hangi görevleri kovalıyordu emir eri Musa ile .

Melek Anne, çocuklara tarhana çorbası yapmaya karar vermişti. Karahan'ın en sevdiği çorbaydı. Üzüntü ile burnunun direği sızlarken birden holden tatlı ama bir o kadar cesur bir çocuk sesi geldi.

“Melek Anne! Melek Anne!”

Hayal görüyor olmalıydı. Karahan'ın sesiydi bu. Sonra Keleş'in sesi geldi, kı-kırdayarak:

“Karahana, kartal seni yemedi mi?” dedi.

Sonra hep birlikte koşarak çıktılar avluya.

Evet Karahan'dı bu. Gözlerine inanamadılar. Nasıl yani? Kartal gibi yırtıcı bir hayvan bir çocuğu götürecekti ve günler sonra yeniden sağ gelebilecekti.

“Tarhana çorbası mı yaptın Melek Anne?”

“Yaptım tabii, sen ye diye yaptım. Nereledeydin kuzucuğum?”

“Bilmem...” dedi Karahan.

Çocuklar toplaşıp çorbalarını yemeğe başlamışlardı bile. O gün başka hiçbir şey sormadılar Karahan'a. Kendisi de hiçbir şey anlatmadı. Sonraki günlerde bu konu hiç konuşulmadı. Kuşçubaşı'na bu güne dair hiçbir şey anlatmadılar.

O gece ne olmuş olabilirdi? Karahan'ı neden götürmüştü kartal? Ve neden günler sonra burnu bile kanamadan gelmişti Karahan? Belki de hiç öyle bir gün yaşanmamıştı. Hepsi evdekilerin zihinlerinin ürettiği şeylerdi kim bilir.

KUŞLARIN ŞEYHİ

10 yıl sonra

Tüm yolcular dışarıyı seyre dalmış kara kara düşünüyorlardı. O anda bir kartal tüm düşünceleri delercesine bir çılgık attı.

Vagonda yolculuk yapan İki kişinin gözleri de bu kartala döndü. Duydukları bu sesin trenin sireni mi, yoksa kartalın sesi mi olduğunu kestiremediler.

“Kartal mı o?” dedi Rodenwaldt. “Bir kaplan kadar güçlü bir kuş. Düşünsenize bizi anlayabilselerdi ve onlara komut verebilseydik ne çok işimize yararlardı.”

“Öyle mi dersiniz?” dedi Kuşçubaşı. “O bir Şah Kartal. Kartallar arasında en iri olanıdır. Kanat açıklığı 225 santimdir. Boyu ise 1 metreye yakın. Aylarca yolculuk yapıp dünyanın birçok ülkesine uçabilir. Neyse ki bizim, kartallar kadar

keskin görüşlü, onlar kadar çevik ve korku duygusunu tanımayan savaşçılarımız var.”

Rodenwaldt, yolculuk boyunca konuşmaya çalıştığı bu adamın sesini duyduğu için heyecanlanmıştı. Ayrıca kendi dillerini biliyor olmasına da oldukça şaşırılmıştı.

Rodenwaldt yol arkadaşına dikkatlice baktı. Başında gri bir kürk şapkası vardı. Fok derisinden yapılmış bu paltoyu nereden bulduğunu merak etti. Uzun boylu, kara gözlü ve kara sakallı bu adamın uzaklara dalan derin bakışları oldukça etkileyiciydi.

“Dostum, kartallar hakkında bu kadar şey bilmeniz şaşırtıcı. Bir kuş bilimci olmalısınız. İsminizi söyler misiniz?”

“Kuşçubaşı... Ya sizin?”

“Ernst Rodenwaldt, tropikal hastalıklar uzmanıyım. Uzun zamandır sizi izliyorum. Oldukça maceralı bir karaktere benziyorsunuz. Mesleğiniz nedir?”

Kuşçubaşı bıyık altından gülümsedi. “Tam emin olamıyorum aslında. Bana kuşların şeyhi diyorlar. Sanırım mesleğim bu.”

“İlginç, ilk defa duydum böyle bir meslek. Şimdi kartallara olan ilginizi daha iyi

anladım. Bu Şah Kartal treni takip ediyor gibi geldi mi size de?”

“Bilmem belki...”

Rodenwaldt bu ismi hatırlamıştı. Kuşçubaşı da ilk defa gerçek kimliği ile tanışmak istemişti. O söylentilere göre kötülerin korkulu rüyası olan, cesareti ve başardığı büyük işlerle nam salan bir devlet polisiydi. Ona, Anadolu'nun Lawrens'i diyorlardı.

Onunla yüz yüze tanıştığı için kendini şanslı hissetti.

Kuşçubaşı yine uzaklara dalmıştı. Kara gözleri ışıldıyordu. Üzerindeki heyecan ve etrafına verdiği enerji Rodenwaldt'ı da heyecanlandırmıştı. ‘Acaba şu anda ne düşünüyor?’ diye sordu kendine. Acaba yine bir göreve mi gidiyordu?

Gözündeki kararlılık ve adanmışlık duygusunu kıskanmıştı. Kim bilir bu his ne kadar heyecan verici olmalıydı...

O an Kuşçubaşı'nın aklından geçense şu manidar sözlerdi: “Bizim kudretimizin ulaştığı yerlere onların hayalleri bile ulaşamaz.”

*

Tren görevlisi yolculara çay ikram etmek için yanlarına girmiŐti. “ay alır mısınız beyler?”

“Ooo ne zamandır trende çay ikram edilir oldu?” dedi Kuşcubaşı.

“Her zaman efendim” diyen görevli, çayları ikram etmesinin ardından bahŐiŐlerini de alıp dıŐarı çıkmıştı yeniden.

aylarını yudumlayan Kuşcubaşı ve Ernst Rodenwaldt bir süre hiç konuŐmamıŐlardı.

İŐte tam o anda, trende bir el silah sesi duyuldu. Rodenwaldt daha ne olduğunu anlamadan Kuşcubaşı’nın silahının kabzasının ‘Őakırt!’ sesi duyuldu.

“Yere eĐil!” dedi Rodenwaldt’a. “İsmim ne demiŐtin dostum?”

Korkudan sesi titreyen Rodenwaldt: “Ernst” dedi, “Rodenwaldt Ernst.”

“Tamam uzun etme, Ernst diyeyim ben. Hemen koltuğun altına saklan! Ve sakın sesini ıkarma Ernst.”

Kuşcubaşı, nefes dahi almıyordu. Koridorda panikle koŐturan ayak sesleri duyulmuŐtu. Şimdi ise tüm sesler kesilmişti. Kuşcubaşı hiç kıpırdamadan gözlerini kapının altındaki aralığa dikmiŐ, gölgeleri izliyordu. Çok geçmeden bir karartı fark

etti. Korkudan nefesi kesilmiş yol arkadaşına baktı. Eliyle sus işareti yaptı.

Onun bu trende olduğunu biliyor olmalıydılar. Bir görevde bile değildi. Nereden öğrenmiş olabilirlerdi yerini? Kurşun hızında bir manevra ile kapıyı açıp silahını ateşledi.

“Bittin sen Kuşçubaşı. Kaçamazsın bu trenden!”

Bu köpek hırlaması gibi çıkan sesin geldiği yöne, Kuşçubaşı bir el daha ateş etti. “Ya! Demek öyle. Bizi henüz kimse bitiremedi çakal!”

Büyük bir kovalamaca başladı trende. Tüm yolcular, buldukları yere saklanmış korkudan nefesleri kesilmişti. Silahı yere bırakan Kuşçubaşı, fırsatını bulur bulmaz bu budala adamın ayaklarından kavramıştı. Silahını ateşleyen adam, Kuşçubaşı'nı omzundan yaralamıştı. Arkadan koşan silahlı adamların gelmesine bir vagon boyu yol kalmıştı. Kuşçubaşı, bir hamle ile adamın boynundan kavramış ve vagonun kapısını hızla açmıştı.

“Bırak beni herif!” dedi çaresizce adam. “Yakalayın, öldürün onu acımayın!”

Fakat gelen silahlı adamlar öylece dona kalmışlardı. Şeflerinin boynu

Kuşçubaşı'nın kollarının arasında sıkılmaktan kızarmış, balon gibi olmuştu.

“Gelin bakalım gençler, siz de gelin. Bu hainliğinizi neye borçluyuz. Anlatın bakalım!”

“Durun, lütfen öldürmeyin onu!”

“Ben genelde öldürmem ama galiba şefininiz tuvaleti gelmiş. Trenden inmek istiyor.”

“Hayır, hayır lütfen yapmayın!”

Gelen adamaların sayısı fazlaydı. Bu adamı trenden atsa da diğerleri ile başa çıkmasının çok zor olacağı anlamına geliyordu. Enver Paşa'nın tüm uyarılarına rağmen yine bir çılgınlık yapmış tek başına çıkmıştı bu yolculuğa. Ve bir de gerçek kimliği ile tanıtmıştı kendini.

Yüksek sesle, “Rodenwaldt, tanıştığımıza sevindim. Bu gammazlığı senin yaptığını biliyorum. Yeniden görüşmek dileği ile!” diye bağırdı ve şimşek hızıyla adamın boynunu çevirdiği gibi içeri doğru fırlattıktan sonra trenden atladı.

Adamların son gördükleri rüzgâr ile yarışan trenden, kuş gibi uçan bir Kuşçubaşı'ydı. Bu mümkün değildi. Yaşamı mümkün değildi. Bu adam bir çılgın olmalıydı. Oysa bu trenden kaçmasına ihtimal dahi vermemişlerdi. Yerde yatan

adam hırlayarak “Allah topunuzun belasını versin! Yüz kişi bir adamı haklayamadınız!” diye deli gibi bağıırıyordu.

Rodenwaldt ise duyduğu ses karşısında yüreğinin ta orta yerinde derin bir korku hissetti. Çaycıya bahşışı verirken, Kuşçubaşı'nın trende olduğunu haber verdiği pusulayı da vermişti.

“Bu trenden ancak sen kurtulabilirsin kuşların şeyhi” diye fısıldadı...

ŞA VAŞIN ÇOCUKLARI

“Melek Anneee! Melek Annee! Musa Bey ile Hilmi Abi geliyor!”

Iraz’ın, avaz avaz bağıırışına kızmıştı Melek Anne: “Ah deli kız ne bağıırırsın avazın çıktığı kadar! Etraf Yalınayak canavarları ile dolu. Senin yüzünden bir gün bizi bulacaklar” diye söylenerek kapıya çıktı.

Bu bölgelerde yurda giren düşmanlara yalınayaklar denilirdi.

Musa ve Hilmi Abilerinin geldiğini uzaktan gören sadece Iraz değildi. Karahan, Agâh ve Keleş de terasta oturmuş bir şeyler içiyorlardı. Hilmi Abilerinin onlar için yaptığı sallanan sandalye, en büyük zevklerindendi. Şimdi sallanarak meşrubat içme sırası Agâh’taydı. Melek Anne’nin yaptığı naneli limonatayı içerken bir yandan da konuşuyorlardı.

“Karahan, düşünsene bu şerbetin içinde baloncuklar olsaydı. Ağzımıza alınca böyle hafifçe yaksa, boğazımızdan geçerken baloncuklar pıt pıt patlasaydı. Ne zevkli bir içecek olurdu değil mi?”

“Asitli gibi diyorsun yani.”

“Asit mi dedin?”

“Evet asit. Dıştan su gibi görünen ama yakıcı bir şey. Hani fen dersinde görmüştük ya!”

“Ha evet şimdi hatırladım. Düşünsene Karahan, o asitten bulsak bu limonataya katsak nasıl olur?”

“Saçmalama oğlum. Nefes borumuz yanar o zaman. Sesin de çıkmaz olur görürsün.”

“Hepsini demedik biz de yani. Çok az miktarda diyorum.”

“Tamam, sus Agâh. Ben söylemedim sen de duymadın. Asit diye bir şey yok. Unut!”

“Ama bak göreceksin Karahan, bir gün bu dediğimi yapacaklar. İnsanlar da serin serin içecek. Belki içine de kar gibi soğuk bir şeyler atarlar. Buz gibi içerler oh!”

Olanları dinleyen Keleş, her zamanki gibi pek konuşmadı. Sadece, “Yine saçmalıyorlar” dedi fısıltıyla.

Hilmi, kısa boylu, tıknaz, kırmızıya çalan yüzü ve gür bıyığıyla tam bir abiydi. Yakın köylerde yaşayan kendi halinde bir çiftçiydi... Sürülerce koyun ve keçi yetiştirir, elde ettiği süt ve yoğurtlardan geçimini sağlardı.

Kuşçubaşı, çiftliği kurduğunda çocukların ihtiyaçlarını karşılayabilmesi ve onların yokluğunda Melek Anne'ye yardımcı birisini bulmasını istemişti Musa'dan.

Ayrıca çiftlik evine çok gizli bir şekilde gelen ders ve hocalarını ayarlayan, uyanık birine de ihtiyaç vardı. Bu da tabii ki Hilmi idi.

Hilal'in sanat ile yakın alakası vardı. Bu grup içinde düşünüldüğü gibi savaşçı olamayacak bir tek Hilal var gibiydi. Belli ki Kuşçubaşı'nın onun için farklı planları vardı. İstihbarat işlerinde her kabiliyetten kişilere ihtiyaç vardı sonuçta. Yaşı 13 olmasına rağmen çocukların en küçüğü olduğu için olsa gerek, hâlâ mahzun bir yanı vardı Hilal'in.

“Nasılmış benim can kızım. Yeni resimler yaptın mı yine?”

Hilal başını sallayarak “Çok güzel resimler yaptım ama kâğıdım yine bitti Hilmi Abi” dedi.

Hilmi, hemen heybesinden üç dört tane kâğıt çıkardı. “Çok harcama emi Hilal. Kâğıt bulmak zor oluyor. Her zaman şehre gidemiyorum.”

“Tamam Hilmi Abi, dikkat ederim.”

Hilal elindeki resmi hemen göstermişti.

“Burası bizim terastan görünen deniz manzarası.”

Hilmi gerçekten şaşırmıştı. “Aferin sana. Bunları Kuşçubaşı çok beğenecek.”

Musa ise bir zenci idi. Bu toprakları kendi toprağı gibi, bu çocukları da kendi evladı gibi severdi. Kuşçubaşı ile birçok operasyona katılmıştı. Bunu büyük bir şerefle yapıyor, bu toprağın insanını kardeşten öte seviyordu.

Şimdi de bu gençlerin birer savaşçı olabilmeleri için ara ara geliyor onları çeşitli eğitimlerden geçiriyordu.

“Melek Anne, çocukları atış sahasına arka tarafa alalım. Hazır olsunlar hemen geliyorum” dedi.

Iraz ve Karahan “Yaşasın!” diye sevinç çığlıkları attılar. Hilal de bu işe çok sevinmişti. Sevinçle Melek Anne’nin yanına koştu.

“Gel bakalım Hilal kızım. Sende mi atış yapacaksın?”

“Tabii ki Melek Anne! Ok atış dersinde nasıl yay tuttuğunu görmedin sen. O da savaşçı bir kız olacak” dedi Zenci Musa.

Çünkü Hilal çok kırılgan, nahif bir kızdı. Gördüğü ve yaşadığı acılar onun çocuk yanını hiç bozamamıştı ya da büyümesine izin vermiyordu.

“Kızım sen bence hiç ok atışı falan öğrenme. Sen bize yemek yapar söküklerimizi dikersin. Sonra münasip biri olursa da evlendiririz seni” dedi Keleş, alaycı bir ifade ile. “Bu kafayla senden savaşçı falan olmaz.”

Karahan öfkelenmişti.

“Senden mi olur savaşçı? Sana Hilal’le uğraşma demedim mi?”

Zenci Musa, Keleş’in üzerine doğru yürüyen Karahan’ın kolundan tutup: “Çocuklar olmuyor ama. Sizin düşmanlarınız dışarıda. Sakin olmalısınız.”

Musa’nın müdahalesi ile birbirine diklenen gençler, ters bakışlarla geri çekilmişlerdi.

Musa Bey’in konuşmasına bazen gülüyorlardı çocuklar. Türk dilini paytak paytak konuşan bu koca delikanlı, her hali ile bu kimsesiz yavrucakların yüreğini ısıtıyordu.

Atış dersi, Karahan'ın günlerdir beklediği bir dersti.

“Ben hazırım” dedi. Üzerine giydiği deriden yapılmış savaş yeleği, omzundaki ok kılıfı ve dalgalanan saçlarıyla tam bir savaşçı ruhu yansıtıyordu. Kartal gibi keskin bakışları ile her an uçmaya hazır bir yırtıcı gibiydi.

“Aman Musa, dikkat et! Bu deli oğlanların işi belli olmaz. Iraz zaten bunlardan daha deli. Başlarına iş gelmesin.”

“Merak etme Melek Anne. Onlar artık çocuk değil. Her biri birer yaver oldu. Her biri hedeflerini on ikiden vuruyor. Sen hâlâ çocuklara dikkat et diyorsun.”

Çocuklar da gülüştüler.

Iraz, “Hadi Melek Anneciğim, sen gir içeri Kuran oku namazını kıl. Biz dersimize başlayalım” dedi.

Musa Bey'lerinin ardına düşen bu beş çocuk, yüreklerinde anne babalarının acılarını taşıyorlardı. Elllerinde, onlara ana baba olmuş bu topraklardan ve onlara kol kanat germiş büyüklerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu. Ya Kuşçubaşı'na layık olup iyi birer savaşçı olacaklar ve anne babalarının intikamını alacaklar, ya da bu uğurda ölüp ölümsüzleşeceklerdi...